

Földet értem, és futottam – vagyis botladoztam, esetleg zuhantam. Elég nehéz volt megállapítani, mivel úgy éreztem, mintha a föld szétporladna a lábam alatt.

Rá kellett jönnöm, hogy ez azért van, mivel a föld *valóban* szétporladt alattam.

– Baaaaasszuuuuus!

Egy szikla tetejéről hullottam a mélybe a karjaimmal kalimpálva, a lábammal hiábavalóan taposva a semmit, egyszerre sikítva és káromkodva. Egy egészen hosszú pillanatig semmi sem létezett rajtam, a kristálytisza kék égen, továbbá az alattam rémisztő mélységben húzódó végláthatatlan, csillogó hómezőkön kívül. Tudtam, hogy tennem kellene valamit, de a szél ott süvített a fülemben, a szememből csorgott a könny, a talaj pedig olyan sebességgel közeledett felém, hogy jóstehetségem latba vetése nélkül is biztos lehettem abban, mi vár rám az egészen közeli jövőben...

Aztán valami visszarántott, méghozzá olyan erővel, hogy elállt a lélegzetem, és azonnal rám tört a szédülés. Vagy lehet, hogy ezt az érzést a derekamat átkaroló erős kéz és a hátulról hozzám simuló test váltotta ki? Esetleg az a döbbenetes felismerés, hogy nem haltam meg, ezúttal sem?

Ehhez ugyanis nem lehet hozzászokni.

A nevem Cassie Palmer, és eddig többször szöktem meg a halál karmai közül, mint azt bárki is gondolná. Az elmúlt két hónap során tucatszám próbáltak lelőni, megkéselni, agyonütni vagy felrobbantani. És akkor még nem is számoltam hozzá mindazokat a mágikus módszereket, melyekkel ugyancsak igyekeztek eltenni láb alól. Már réges-rég halott lennék, ha nincsenek barátaim. Olyanok, mint az, aki most ugrott utánam a sziklaszirt tetejéről.

No persze sokkal hálásabb lettem volna érte, ha nem épp ő lök le az imént a magasból.

Patakokban folyt az orrom, semmit nem láttam, az agyamat pedig még mindig megbénította a rémület. Egy percig csak lógtam magatehetetlenül, kapkodva a jéghideg levegőt, arra várva, hogy a szívem ne akarjon kiugrani a torkomon. A szemem sarkából megpillantottam azt, ami a levegőben tartott minket, és nem tűnt túlságosan biztatónak.

Egy halványkékes csillogást leszámítva teljesen átlátszó volt, ám ez a ragyogó kék ég alatt szinte láthatatlanná vált. Kupolaként borult fölénk, és néhány csápszerű nyúlvány lógott le belőle. A nyúlványok végei fonódtak kettőnk teste köré. Az egész képződmény leginkább egy medúzára hasonlított, már amennyiben akadnak köztük buszméretűek, s melyek szokása, hogy a coloradói Sziklás-hegység légtérében kószálnak. Valójában azonban egészen másról volt szó – igaz, a magyarázat cseppet sem hétköznapiabb. Amit láttam, az egy ember mágikus erejének a kivetülése volt, mely épp ejtőernyőt formált felettünk. Olyan ejtőernyőt, amiben egyáltalán nem bíztam.

Annál inkább abban a férfiban, aki létrehozta. Igaz, sokkal jobban örültem volna, ha szemből kap el és nem hátulról. Akkor ugyanis lehetőségem nyílt volna arra, hogy a mogyoróiba térdeljek.

– Ezt szándékosan tetted! – ziháltam, amikor végre lélegzethez jutottam.

– Persze.

– *Persze?! –* néztem fel rá, ám ehhez úgy ki kellett tekernem a nyakamat, hogy fejjel lefelé bukkant fel előttem a jól ismert arc, a tiszta zöld szempár, és – sajnos – a szőke tüskés frizura. Megállapítottam, hogy ebből a szögből nézve sem áll jól neki.

– Meg kell tanulnod nyomás alatt is helyesen reagálni – hallottam a hangját. – Amíg ez nem megy, nagyon védtelen leszel.

Megpróbáltam tekerni egyet magamon, mert rájöttem, hogy fejjel lefelé nem lehet megsemmisítő pillantást mérni valakire. De így nem láttam mást, mint egy izmos vállat, melyet egy katonai zöld póló fedett. A férfi, aki néha barát, néha ellenség, de egyfolytában az agyamra megy, vagyis John Pritkin, nem viselt kabátot.

Naná, hogy nem.

Pedig a levegő hőmérséklete fagypont alatti lehetett, és ha az adrenalin nem tombolt volna az egész testemben, minden bizonnyal már rég jéggé fagyok. De a kabát nem lett volna elég macsós. Az idők során egyvalamit egész biztosan megtanultam a hadmágusokról – vagyis a természetfeletti közösségek afféle rendőrségének tagjairól –: mindig, minden körülmények között macsónak kellett lenniük. Még a nőknek is. Ez elég ijesztő tudott lenni.

Körülbelül annyira, mint pár kilométerrel a hegyes sziklák fölött lebegni.

– A képességeid egy fabatkát sem érnek, ha nem tanulsz meg stresszhelyzetben is használni őket – folytatta az okításomat Pritkin, miközben egyre közelebb sodródtunk a csipkézett csúcsokhoz.

– *Stresszhelyzet?* – kérdeztem vissza enyhén elcsukló hangon. – Pritkin, a stresszhelyzet az, ha tönkremegy a frizurád. Vagy ha pont a bikiniszezon előtt szedsz fel pár kilót. *Ez nem az!*

– Nevezd, aminek akarod, a lényeg ugyanaz. Emlékezz arra, amiről már beszéltem. *Felmérés* – észleld, hogy mi történik körülötted. *Felkészülés* – válaszd ki, hogy a képességeid közül melyikkel tudod kezelni a problémát. Végül *felhasználás* – cselekedj gyorsan és határozottan. Ezeket ösztönösen kell megtenned, anélkül, hogy lebénulnál, kerülj bármilyen körülmények közé. Ha nem így teszel, az súlyos következményekkel járhat.

– De én próbálok! – csattantam fel bosszúsan. Alig két hónapja történt, hogy egy másik oromról a mélybe hajítottak, és a tény, hogy ez utóbbi csupán metaforikus volt, egyáltalán nem tette kellemebbé az élményt. Minden heves és kitartó tiltakozásom ellenére ugyanis kineveztek Pythiává, vagyis én lettem a természetfeletti világ legfőbb látnoka.

Ezért a posztért mások ölni is képesek lettek volna, és ezt hamarosan a saját bőrömmön tapasztaltam. Ami engem illet, az azóta eltelt két hónap nagy részében minden tőlem telhetőt elköttem, hogy megszabaduljak ettől a hatalomtól, csakhogy úgy tűnt, nem enged ezen óhajomnak. Néhány igazán komoly lecke után végül elfogadtam, hogy az adott helyzetből kell kihoznom a legjobbat.

Ezért aztán metafizikai beleimet kidolgozva próbáltam behozni elmaradásomat a kiképzés során, amit minden más Pythia-jelölt annak rendje és módja szerint megkapott. Végtelenül örültem volna annak, ha a hátam mögött csimpaszkodó Rambo nem ragaszkodik annyira az önvédelmi leckékhez is. Tisztában voltam vele, hogy szükségesek, ám épp elégségesnek tartottam egyszerre egy olyan dologgal megismerkedni, melyhez lövésem sem volt.

– Akkor próbáld jobban – közölte velem az együttérzés teljes hiányának professzora.

– Figyelj – próbáltam érvekkel előrukkolni, noha az efféle kísérleteim számtalan alkalommal bizonyultak hiábavalónak –, talán nem ez a megfelelő idő. A felavatásom...

– A koronázásod.

– ...azonnal itt van, és azért teperek, hogy addigra szánalmasból eljussak legalább a szimplán pocskék szintjére, és ne csináljak magamból komplett idiotát annyi ember előtt, akiknek állítólag a vezetőjük leszek. Egy csomó vacak lesz a ruhán, amit viselni fogok, ezernyi nevet kell bemagolnom. Elég, ha elrontok egy titulust, és máris nemzetközi bonyodalmat okoztam...

– Ajánlok egy üzletet – vágott a szavamba.

– Miféle üzletet? – kérdeztem gyanakodva. Az alkudozás, üzletelgetés a vámpírok módszere volt, vagyis inkább az életemet meghatározó másik férfitől számítottam volna ilyesmire. A hadmágusok rendszerint parancsoltak, fenyegettek és nyavalyogtak, a körülményektől függően. De egyezkedni nem szoktak.

Úgy tűnt, a mai nap kivételes.

– A vidék, ami felett épp repülünk, a Testület gyakorlóterepe – tájékoztatott Pritkin a hadmágusok szervezetének hivatalos elnevezését használva. – Ha tizenöt percig sikerül előttem maradnod úgy, hogy bármilyen képességedet szabadon használhatod az időugráson kívül, akkor egy teljes hétig békén hagylak.

Ezen egy percig elgondolkodtam. A hivatalommal többféle ugrás lehetősége járt együtt, melyekkel mozoghattam térben és időben. Lehet, hogy Pritkin számára ezek mind egyformának tűntek, azzal a különbséggel, hogy egyszer helyszínek, máskor meg korok közt ug-

ráltam. De valójában egészen másfélék voltak. Pritkin főnöke, Jonas Marsden tanítgatott a képességeim használatára, és ő maga tájékoztatott erről.

Mivel Pritkin kategorikusan nem tiltotta meg, hogy *térben* ugorjak, könnyedén megelőzhetem, majd élvezhetem az egy hét nyugalmat. A jelenlegi rohamtempó után ez maga lenne a mennyország. De súlyos hiba lett volna a részemről, ha azonnal kötélnek állok.

– Már fél napot eltöltöttünk itt – ellenkeztem. – Fáradt vagyok. Reggeli óta nem ettem, és alig érzem a lábujjaimat...

– Utána piknikezünk.

– Micsoda? – kaptam fel a fejemet.

– Még reggel elrejtettem egy kosarat odalent. A próba után egyből ehetünk.

– Mostanra már minden kihűlt.

– Egy melegítőt is hagytam ott – közölte egykedvűen. Na persze, a hadmágusok a jéggé fagyott csirkehúst is megették, ráadásul *ízlett* nekik.

Istenem! Sült csirke krumplisalátával, babbal, esetleg egy kis almás pite vagy más süti desszertnek... Ez már igen! Benne lettem volna a piknikezésben.

– Jól van – egyeztem bele gyorsabban, mint ahogy szerettem volna. De annyira éhes voltam. – Nincs időutazás.

– Biztos? Mert miután nyertem...

– *Ha* te nyersz.

– ...neked végig kell csinálnod az egész pályát. Még hozzá nyafogás nélkül.

– Én nem nyafogok!

– Akkor áll az alku?

– Azt hiszem – feleltem megjátszva a vonakodást.

– Jól van – felelte elégedetten.

És aztán elengedett.

Néhány órával később bevonszoltam magam a vegasi hotel lakosztályába, amit pillanatnyilag az otthonomnak nevezhettem. Egyenesen

a kanapéhoz mentem, és arccal előre rázuhantam. Igaz, hogy valaki már ült ott, de nem nagyon érdekelt. Még ahhoz is fáradt voltam, hogy kinyissam a szemem és megnézzem, ki az.

Végül ő oldotta meg a helyzetet azzal, hogy virsli méretű ujjával felhúzta a szemhéjamat.

– Kemény nap?

Elfordítottam a szememet – és a franc essen bele, még ez is fáj –, hogy megpillantsam testőreim főnökét, amint épp engem bámul.

– Á, nem. Ma csak épp a repülőgépek utazomagasságából hajítottak le ejtőernyő nélkül.

Marco megpaskolta a fenekemet, amit csak azért nem vettem zokon, mert az imént én helyezkedtem el keresztben az ülésben.

– Ahhoz képest egész jól nézel ki.

Emlékeztettem magamat arra, hogy Marco kimondottan blazírt tudott lenni, amikor a testi épségemről volt szó. Kezdetben ugyanis azt feltételezte, hogy ugyanolyan puhány vagyok, mint a legtöbb ember, és már egy benőtt köröm miatt is hatalmas hisztit vágok le. Miután azonban látta, hogy túléltem pár elég rázós helyzetet, lassan kezdett megváltozni. Mostanában pedig már, hacsak nem tátongó sebbel vagy vércsíkot húzva érkeztem haza, nemigen számíthattam az együttérzésére.

– Mert képes voltam a földre ugrani, még mielőtt becsapódtam volna – magyaráztam ingerülten.

– Akkor meg mi a gond? – érdeklődött, mire felé fordultam, hogy lássa összevont szemöldökömet.

– A gond csak az, hogy egy maratont kellett lefutnom jeges vízben, miközben egy félőrült lihegett a nyomomban.

– És miért nem...? – lengette meg lapátméretű kezét, mely jól illett óriási testéhez. – Tudod: puff!

– Hogy miért nem ugrottam?

– Ja. Miért nem ugrottál?

– Megtettem! De Pritkin is számított rá, ezért kölcsönkérte Jonas nyakláncát.

– Miféle nyakláncot? – kérdezte Marco, mire sóhajtva felültem.

– Ez egy bűbajos ékszer, mely képes arra, hogy vészhelyzetben

magához hívja a Pythiát. Ahogy ugrani próbálok, mindegy, hogy hol és mikor vagyok, azonnal visszaránt magához.

Amint azt Pritkin is kiválóan tudta, amikor a fogadást ajánlotta. A rohadék! Még akkor kellett volna jól mogyorón rúgnom.

Marco rendkívül jól szórakozott mindezen, amitől nem lett kifejezetten jobb kedvem. Felálltam, és sántikálva a másik szoba felé indultam. Még mindig át voltam fagyva, az éhség pedig mardosott. Pritkin elképzelései a piknikről elég sok kívánnivalót hagytak maguk után.

Nem úgy, mint a fürdőszobám. Tudom, ostobán hangzik, de ez a helyiség mindig felvidított. Talán a mérete miatt, hisz szinte már szégyenletesen tágas volt, vagy a szemet nyugtató kék-fehér színvilág okozta, esetleg az esőztető zuhanyfej, mely a Godzillát is elrejtteni képes fürdőkád fölé nyúlt be. De lehet, hogy pusztán azért kedveltem ennyire, mert ez volt az egyetlen hely a világon, ahol még egyedül lehettem.

A problémát nem Marco jelentette. Az utóbbi egy hónap során eljutottunk odáig, hogy egy terhére lévő háziállat helyett egyre inkább úgy tekintett rám, mintha a kissé kótyagos húgocskája lennék. El kell ismernem, az idő nagy részében még élveztem is a társaságát. De Marco csupán a jéghegy csúcsa volt, már ami a rám vigyázó testőrséget illette. Ráadásul a számuk ugrásszerűen megemelkedett azt követően, hogy bejelentették a beiktatásomat.

Mindenki arra számított ugyanis, hogy merényletet fognak elkövetni ellenem. Én is ezt gondoltam. A természetfeletti világban háború folyt, így az ellenséges oldal előjáróival végezni magától értetődő feladat volt. És akár tetszett nekem, akár nem, a Pythia a mi oldalunk egyik jelentős értékének számított. Ez magyarázatot adott Pritkin buzgó próbálkozásaira is, melyek azt célozták, hogy legalább az önvédelem alapjait elsajátítsam. És ennek köszönhettem azt a tucatnyi aranyló szemű mesterfokozatú vámpírt is, akik a lakosztályomban strázsáltak.

Ők mind az én védelmemet szolgálták, ezzel tisztában voltam. De ettől még ugyanúgy a frászt hozták rám. Nézték, ahogy eszem. Ahogy iszom. Ahogy azt az átkozott tévét bámulom. Még akkor is

figyeltek, amikor aludtam. Többször ébredtem fel úgy, hogy a hálószoba ajtaja felé pillantva megláttam egyiküket, amint épp szemmel tartott. Mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lenne.

A fürdőszobai magány nélkül mostanra már egész biztosan beleőrültem volna. Milyen kár, hogy nem alhattam itt.

Marco kukkantott be, mialatt forró vizet eresztettem a gigantikus méretű kádba.

– Kérsz valamit? Csak mert pár perc múlva lelépek.

– Kaját – feleltem lehámozva magamról a ruhát.

– Milyet?

– Bármilyet. Nem tudsz olyat hozni, amit ne ennék meg.

Bólintott, és kilépett, épp, amikor a pólómtól igyekeztem megszabadulni. A hideg ellen nem sokat védett a mai kiképzésem, de az elején lévő felirat tökéletesen tükrözte a hangulatomat: „Hiába akarok kilépni a programból, még mindig itt vagyok.” Odahajítottam a kabátom, a nyirkos-hideg farmerem és az igen drága selyem mellé, mely az elmúlt fél órában már teljesen a fenekemre tapadt. Aztán lassan belecsusszantam a kádba.

Ó, istenem! Kéjmámor.

Egy hajszálnyit forró volt, de a különböző testrészeimről csüngő jégcsapok hamar kiegyenlítették a hőmérsékletet. Jókorá adag fürdőszót zúdítottam a vízbe, majd miután egy halomnyi törülköző alól előhalásztam a párnámat, a fejemet is megpihentettem a kád peremén. Néhány perc után az izmaim kezdtek ellazulni. A gerincem megkönnyebbülten ropogott, és komolyan elgondolkodtam azon, milyen jó ötlet lenne itt aludnom.

Elbóbiskolhattam, mert arra eszméltem, hogy a bőröm rózsaszín és ráncos, a fürdőszobai tükrök mind bepárásodtak, és a víz már közel sem forró. Továbbá egy szellem ül a kád szélén és engem bámul.

Akár meg is rémülhettem volna, de ezt a szellemet jól ismertem. Felkaptam egy törülközőt, és szúrós pillantást vetettem rá, bár magam sem tudom, miért. Billy nem érzett büntudatot az efféle modortalanság miatt. Életében nagy hamiskártyás volt, és ezt a mentalitását a halála után is megőrizte. Meglehetősen vegyes erkölcsi normákat követett, és még ezeket is kellő lazasággal kezelte.

Egyik anyagtalán ujjával feltolta karimás kalapját, melyet szorgosan viselt az elmúlt másfél évszázadban.

– Már úgylis láttam – közölte velem egy kacsintás kíséretében.

– Akkor meg minek bámulsz?

– Mert csak halott vagyok, nem pedig hülye.

Hozzávágtam a szivacsot, amivel persze nem sokat értem el, hisz átrepült a testén, és a falnak csapódott.

– Még nem kaphatsz tőlem semmit – jelentettem ki. – Majd ha ettem valamit.

Billy és köztem régi egyezség állt fenn. Az egész akkor kezdődött, amikor tizenhét évesen egy ószeresnél megvettem azt a nyakláncot, melyben lakott. A megállapodásunk szerint én energiát adtam neki, ami biztosította, hogy mindig elemében legyen, cserébe pedig teljesítette apróbb megbízásaimat. Már amennyiben eleget nyaggattam értük.

Kinyújtotta farmernadrágba bújtatott lábait maga előtt, mintha egy láthatatlan lábtartón pihentetné őket.

– Mi van, már be sem ugorhat hozzád valaki anélkül, hogy rögtön azt ne feltételeznéd... – panaszkodott, de elkapta a tekintetemet, és feladta. – Oké, akkor várok.

Épp azt próbáltam eldönteni, hogy kiszálljak, vagy inkább eresztek még egy kis forró vizet a kádba, amikor kopogtak a fürdőszoba ajtaján.

– Bemehetek?

Egy kicsit magasabbra emeltem a magam elé tartott törülközőt.

– Igen, ha nem zavar a ráncosra ázott lábujjak látványa – feleltem, mire Marco napbarnított arca bukkant elő az ajtó mögül.

– Dehogy, olyan cukik.

Megmozgattam a szóban forgó testrészeimet, örülve annak, hogy végre érzem is őket.

– Letettem odakint a kaját, de most mennem kell – vigyorgott rám. – Nagy randim lesz este.

– Randi? – pislogtam meglepetten. A vámpírmesterek nem randiznak. Hacsak nem kényszerítik őket.

– Boszorkány – válaszolta tömören.

– És ez nem... szokatlan egy kicsit?

– Olyan vagyok, mint a főnök. Szeretek vadul élni.

Beletelt egy kis időbe, mire leesett, hogy mire utalt ezzel.

– Én meg nem szeretek vadul élni – szögeztem le. – Sőt mi sem áll távolabb tőlem.

– Hát, ha te monddod... – húzta fel sűrű fekete szemöldökét.

Már nyitottam a számat, de aztán rájöttem, túl meggyötört vagyok a vitához.

– Akkor jó mulatást.

– Ó, meglesz – mondta, majd egy kis szünetet tartott. – Amúgy csak jelzem, hogy ma este új fiúk érkeznek. Mármost nem újoncok, de neked újak lesznek.

Nem is értettem, miért közölte ezt velem. A körülöttem felbukkanó testőrök állandóan cserélődtek. Az egész napos őrizet azt jelentette, hogy nappal is mellettem kellett lenniük, ami elég megterhelő a vámpírok számára. Én legalábbis ennek tudtam be azt, hogy egy-két hét után kezdtek elcsigázottnak tűnni.

Bólintottam, de Marco csak álldogált az ajtóban, mintha valamilyen válaszra várna.

– Oké – mondtam.

– Csak annyi, hogy... – habozott – próbáld meg nem halálra rémisztetni őket, jó?

– Én rémisztem halálra *őket*?

– Jól tudod, miről beszélek. Olyan dolgaid vannak...

– Milyen dolgaim?

– Például, hogy láthatatlan emberekkel beszélgetsz – jártatta körbe a szemét a fürdőszobában.

– Ők szellemek, Marco.

– Csakhogy a srácok nagy része nem hisz a szellemekben, és egyre inkább úgy gondolják majd, hogy kicsit... fura vagy.

– Ők a vámpírok, és engem tartanak furának?

– És ha lehet, ne jelenj meg előttük csak úgy a semmiből. Tudod, ehhez nem olyan könnyű hozzászokni. Szerintem Sanchez sem heverte még ki teljesen.

– Az egyetlen hely, ahol meg fogok jelenni, az ágyam lesz.

– Okos terv – nézett rám Marco elégedetten. – Na, akkor csócsákány.

Csak forgattam a szememet a szleng hallatán, ami az idősebb vámpírokra jellemzően szörnyen ódivatú volt, aztán hagytam, hogy a fejem visszaeresszkedjen a kád peremére. Igazából meg sem akartam mozdulni, annyira kellemes érzéssel töltött el a meleg és a tény, hogy újra érzem a végtagjaimat. De a szomszéd szoba felől beszivárgó illatok hatására a gyomrom követelőző morgásba kezdett.

A forrást nem sikerült beazonosítani, de nem is ez számított. Tudtam, hogy ha Marco rendelte az ételt, akkor finom lesz. Pritkinnel ellentétben ő nem sokat törődött olyasmikkel, mint transzszírok és koleszterin. Amikor Marco evett, nem aprózta el: tejszínes mártással jól átitatott tészta, hatalmas fűszeres steakek, krumplipüré szószban, és kimondhatatlanul édes sütemények. Ja, és mindez egyetlen étkezés alkalmával.

A tény, hogy a vámpíroknak nincs szükségük ilyenfajta élelemre, cseppet sem zavarta Marcót. Egyszer elmondta nekem, hogy számára a mesterszint elérésének egyik legfontosabb előnye az volt, hogy az ízlelőbimbói újra működésbe léptek. Azóta pedig mindent elkövetett, hogy bepótolja az ízek nélkül eltelt éveket.

Úgy döntöttem, mostanra kellőképpen tiszta lettem.

– Fordulj el – szóltam Billynek. – Kiszálllok.

Vágott egy fintort, de engedelmeskedett. Minden bizonnyal ő is éhes volt már. Magam köré tekertem a törülközőt, és kiemelkedtem a vízből.

A következő pillanatban a kezem lecsúszott a kapaszkodóról, a térdem összecsuklott, és visszazuhanтам az időközben langyossá vált vízbe.

Egy másodpercig csak feküdtem ott, inkább értetlenkedve, mint rémulten. Ám ekkor süllyedni kezdtem. Ez térített magamhoz, és küzdeni próbáltam ellene.

Majd rájöttem, hogy minden igyekezetem hiábavaló. Csupán arra voltam képes, hogy az arcomat a víz szintje fölött tartsam néhány másodpercig, miközben megpróbáltam megmozdulni, kiáltani, vagy *bármit* is tenni. De a testem ugyanúgy jéggé dermedt, mint a kiáltás,

melynek előtörését az ajkaim makacsul megakadályozták. Csupán egy fojtott morgásra voltam képes, aztán a fejem is a víz alá merült.

A hangok megszűntek létezni körülöttem. A légkondi zümmögése, az örök szinte alig hallható léptei, a pohárba ejtett jégkockák csilingelése az étkezőben. Ezek mind távoli, tompa morajjá olvadtak össze. A csend óriási, hideg kézként ölelt körül, mely éppolyan erővel fosztott meg a lélegzetvétel lehetőségétől, mint az arcomat körülvevő víz.

A fürdősó habja már nagyrészt eltűnt. Kis foltok úszkáltak a víz felszínén, mintha a felhős eget láttam volna magam felett. A szappanhab mögött felsejlett a fürdőszoba mennyezete, mely enyhén hullámozott a teljesen hasztalan erőlködésem keltette hullámok miatt. Akármivel is próbálkoztam, nem volt elég ahhoz, hogy a felszínre emelkedjek, és a tüdőm máris levegő után sikított.

Kis idő múltán, ami nekem egy óranak tűnt, ám a valóságban nem lehetett több néhány másodpercnél, Billy elmosódott képe töltötte be a látóterem nagy részét. Mondott is valamit, amit nem hallottam, majd előrehajolva bedugta az arcát a vízbe, és kíváncsi tekintettel nézett rám.

– Ideje lenne kiszállni.

Nem mondogd – gondoltam magamban szinte hisztérikusan, és újra megpróbáltam megmozdítani a végtagjaimat, ám azok mintha valaki máshoz tartoztak volna. Billy összehúzta a szemöldökét, de a tekintetében türelmetlenség látszott, nem pánik. Még mindig nem fogta fel.

– De komolyan, Cass. Ki fog hűlni a vacsorád.

Csak bámultam vissza rá, a szememet csípte a szappan. Annyira akartam, hogy átlássa a helyzetemet. De semmi nem történt, csupán egy sor buborék indult útnak az ajkaim közül, hogy alig néhány centi megtétele után elérje a vízfelszínt. No persze akár egy kilométerre is lehettem volna a szabad levegőtől, mindez most mit sem számított.

A lábujjaim szinte kiemelkedtek a vízből, ráadásul épp a kapcsolótábla mellett, mely a lefolyót is működtette. Könnyen elérhettem volna – ha képes vagyok mozgatni a testrészeimet. Így azonban csak

meredten néztem a kapcsolót, és éreztem, hogy a jeges réműlet végigkúszik a testemen. Azzal fenyegetett, hogy az agyam még működőképes területeit is megbénítja. Nem tudtam megmozdulni, Billy segítségére se számíthattam, és még egy mély levegőt sem vehettem, hogy megnyugodjak, mert...

Mert épp készültem megfulladni a saját istenverte fürdőkádamban.

2

Ez a gondolat végre utat tört béklyóban tartott agyam felé. Az elmúlt hónapokban annyian próbáltak a legkülönbébb agyafúrt módokon eltenni láb alól, és mégis, ha nem találok ki valamit igen gyorsan, a sírfeliratom ez lesz: ITT NYUGSZIK, AKI BELEFULLADT A FÜRDŐKÁDBA. Ez nem történhet meg; kizárt. Átkozott legyenek, ha nem találok valami kiutat innen.

Csakhogy a helyzet úgy állt, hogy vajmi keveset tehettem.

Minél hevesebben próbáltam küzdeni, annál inkább éreztem, ahogy a testem megdermed. Amikor mozdulni akartam, mintha egy szorosan rám zárt koporsó fedelébe ütköztem volna. Kiáltani készültem, de a hang bennrekedt valahol a torkomban.

A legrosszabb a némaság volt. A halálhoz hozzátartozik a zaj – lövések, robbanások, sikolyok és mennydörgés. Nem ez a kísérteties csönd, amely vastag lepelként borult rám. Semmit nem hallottam azon kívül, ahogy a víz ritmikusan a kád oldalához verődött. Mintha egy óra ketyegte volna az életemből hátralévő másodperceket.

Ekkor egy nyers hang csendült fel a fülemben: *Felmérés – Felkészülés – Felhasználás!*

Néhány pillanatig csak hallottam ezeket a szavakat, de képtelen voltam értelmet adni nekik. Aztán eszembe jutott Pritkin tanmeséje a három F-ről. Igyekeztem belekapaszkodni ebbe a gondolatba, mielőtt alámerül az agyam nagy részét kitöltő üres gomolygásba.

Oké – gondolkoztam vadul. *Felmérés*. Mi is a probléma? Hát az, hogy rohadtul nem kapok *levegőt*.

Felkészülés. Mit tudok tenni ez ellen? Semmit. Hiszen a testem nem engedelmeskedik az utasításaimnak. Mintha valaki más irányítaná...

Egy pillanat! Ahhoz fizikai értelemben nem kell megmozdulnom, hogy *használgam* az erőmet, amely teljes mértékben független a testi valómtól. És ezzel meg tudnám...

Ugrottam, mielőtt még a végére érhettem volna a gondolatnak. A kád mellett találtam magamat, csupasz fenekem vagy fél méterrel a padló fölött lebegett. Aztán a gravitáció gondoskodott arról, hogy ez az állapot ne tartson sokáig. A hideg kőre zuhantam, még mielőtt levegő után kaphattam volna. Velem együtt mintegy másfél hektoliter langyos víz is a földre placcsant. A pániktól hajtva véletlenül a kád teljes tartalmával együtt ugrottam, s a víz most szétterült a padlón, eláztatva a bolyhos szőnyeget és miniatűr cunamiként csapódva a fürdőszoba falának.

Mindebből persze szinte semmit nem észleltem. Csak feküdtem a vizes, csúszós padlólapon, és mohón kapkodtam levegő után, hogy eljuttassam szomjazó tüdőmbe, miközben Billy körülöttem lebegett. Most már ő is kellően rémült arcot vág, konstataáltam mellékesen. A következő pillanatban egy kéz fonódott a torkom köré.

Beletelt jó néhány másodpercbe, mire rájöttem, hogy a saját kezem az.

Szerencsére elég kicsi a kézfejem, így az, amelyik most mindent megtett, hogy megfojtson, nem járt túl nagy sikerrel. Minden bizonnal hatékonyabb munkát végzett volna, ha segítsége is akad, ám a másik kezem fehéredő ujjpercekkkel kapaszkodott a törülközőtartóba, és nem eresztette. Csak bámultam rá ostobán és értetlenkedve. A bútordarab csillogó krómfelületéről a saját, döbbenettől tágra nyílt kék szemem pislogott vissza rám.

Mi a franc ez?

A kérdés ott visszhangzott a fejemben, ám ez sem tőlem származott. Pár pillanat elteltével rájöttem, hogy Billy csusszant be a bőröm alá úgy, mint amikor feltölti magát az energiámmal. Ilyenkor ő is

birtokába került a hatalmamnak. Ezt el kellett fogadnom, bár nem repestem érte különösebben. Most viszont metafizikai értelemben azonnal a keblemre öleltem, szinte zokogva a megkönnyebbüléstől.

Segíts!

De hogyan? – tudakolta. – És mi ez az egész?

Megszálltak.

Magam is meglepődtem ezen a kijelentésen, mert az elmém tudatos része még nem rakta össze a képet. A tudatalattim viszont talpraesettebbnek bizonyult, mert a válasz igencsak logikusnak tűnt. Az elmúlt időszakban szereztem néhány tapasztalatot erről a jelenségről, mivel a megszállás a Pythia egyik legfőbb fegyvere. Olyan azonban mindeddig nem fordult elő, hogy ellenem akarták volna felhasználni.

Hamar nyilvánvalóvá vált, hogy nem egy kellemes élmény.

Mi szállt meg? – kérdezősködött Billy.

Mit tudom én. Csak csinálj valamit!

De az, hogy mit tehetek, nagymértékben függ attól, hogy kicsoda vagy kicsoda...

Billy!

Jól van! Csak ne aggódj, Cass. Megoldom – mondta, majd kirepült belőlem, átszállt a fürdőszobán, és eltűnt a falban.

Amint utánanéztem, még láttam a szinte mulatságos döbbenetet az arcán. Ezután késve bár, de arra is rájöttem, ki tartotta eddig korában a másik kezemet. A következő pillanatban ugyanis mintha megszűnt volna a testem része lenni, és csatlakozott a nyakamat szorongató társához. Bármilyen fura azonban, de az adott pillanatban mégsem ez volt a legfőbb gondom.

Viszonylag kevés lény képes arra, hogy megszálljon egy embert. A szellemek közéjük tartoznak, de ha nem fogadják őket szívesen, mint ahogy például én tettem Billyvel, akkor át kell törniük magukat a testünk védővonalán. Ez pedig azzal jár, hogy mire bejutnak – ha egyáltalán sikerül nekik –, meglehetősen legyengült állapotba kerülnek.

Márpedig ez nem volt gyenge. Bármilyen is került belém, sikerült úgy kiűznie Billyt, hogy közben felettem sem vesztette el az ural-

mat. Egy mezei szellem nem lett volna képes erre. Így aztán a lista hamar leszűkült az „Ó, a francba!” kategóriára.

Az okfejtésem helyességét látszott alátámasztani az is, amikor a törülközőtartó önálló életre kelt, és megpróbálta összezúzni az arcomat. A kezem már nem volt rajta – ahogy senki másé sem –, mégis megpördült, betörte a mosdókagyló felett lévő tükröt, majd onnan visszapattanva a kádba csapódott. Menet közben lesodorta a fürdőszóval teli kancsót, amitől a vizes padlólapok rózsaszínűvé váltak.

Ekkora zaj a holtakat is felébresztette volna. Egyikük oda is lépett az ajtóhoz, és bekopogott.

– Miss Palmer, minden rendben?

Nem ismertem fel a hangját, de mindegy is volt. Amúgy sem tudtam válaszolni neki. Csak az járt a fejemben, hogy el kellene jutnom hozzá. Lehet, hogy a vámpírok sem tudnak többet a megszállásokról, mint én, de az biztos, hogy le tudnák fejteni ezeket a nyomorult kezeket a nyakamról.

Megpróbáltam ismét ugrani, de ezúttal semmi sem történt. Talán azért, mert a szoba már forogni kezdett velem, a látásom lassan elhomályosult, és térdre rogytam. Ám ekkor megjelent Billy, és elég mérgesnek látszott. Becsusszant a bőröm alá, és azonnal megéreztem a már olyan jól ismert energiacsapolást.

Te most állsz neki töltekezni? – kérdeztem elképedten.

Energiára van szükségem, hogy felvegyem veled a harcot, Cass! És szinte teljesen le vagyok merülve.

És mit gondolsz, én talán nem?

Billy nem válaszolt, csak szívta szorgosan az életerőmet. Ám egy perc múlva a kezem úgy pattant le a torkomról, mintha parázsba nyúlt volna. Egyik pillanatról a másikra újra kaptam levegőt.

Négykézlábra toltam magam, mert ahhoz nem volt erőm, hogy felálljak. Köhögtem, és megpróbáltam falni a levegőt, de úgy tűnt, a torkom átmérője feleakkora sincs, mint ami elegendő lenne. A légsővem kapart és égetett, a fejem zúgott, és ellenállhatatlan hányinger tört rám. Ám ha a szemem engedelmeskedett volna, sírok a megkönnyebbüléstől.

Sajnos azonban inkább úgy döntött, hogy fennakad, és nem is hajlandó megmozdulni.

– Miss Palmer? – hallottam kintről a vámpír immár komolyan nyugtalan hangját, ám az ajtó most sem tárult fel.

Miért nem jön már be? – kérdezte Billy dühödten.

Mert nem akar magára haragítani engem.

Ó, te meg az átkozott magánszférad!

Nem válaszoltam, mert sajnos igaza volt. És mert hirtelen azt éreztem, hogy újra tudom mozgatni a lábamat. Végül is, nem volt ebben semmi meglepő. Nem könnyű ugyanis egy olyan testhez ragaszkodni, ami nem a miénk, és nem is akar vendégül látni minket. Úgy tűnt, bármi is költözött belém, nem tudta az egész testemet az uralma alatt tartani, miközben épp Billy Joe támadásait kellett visszavernie.

Ezzel persze még nem úsztam meg, de legalább egy kis előnyhöz jutottam. Reszketve talpra álltam, felszisszentem, amikor egy üveg-szilánk a sarkamba vágott, és kis híján orra buktam az átázott, összekeredett szőnyegben. Mindent megtettem azért, hogy ne kerítsen hatalmába a pánik, de kezdtem ismét úgy érezni, mintha fuldokolnék. Meztelen voltam és vak, kiszolgáltatva egy olyan ellenségnek, akiről semmit sem tudtam.

Azt leszámítva, hogy a halálomat kívánta. És nem volt különösebben válogatós a tekintetben, hogy ezt miként érje el.

Alig tettem meg pár botorkáló lépést, amikor a lábaim felett elvesztettem a kontrollt. A testem megfordult, és rohanni kezdtem – egyenesen neki a szemközti falnak. A fejemet kissé oldalra fordítottam, így az orrom megmenekült, de a halántékom olyan erővel csapódott oda, hogy tántorogni kezdtem. Néhány lépést hátráltam, de csak azért, hogy utána kellően nagy lendülettel vetődjek ismét a falnak.

A szemem! – sikítottam hangtalanul, miközben előrenyújtottam az egyik kezemet, hogy csillapítsam valamennyire a becsapódás erejét. Így csaknem sikerült eltörnöm az alkarcsonatomat.

Rajta vagyok.

De gyorsabban! – noszogattam, amint az ütközés után a mosdókagyló oldalával találkoztam.

A csípőm olyan erővel vágódott a kőkemény márványnak, hogy jókora véraláfutás keletkezhetett a becsapódás helyén. Ám a következő pillanatban visszanyertem a látásomat. Ez akár megkönnyebbulést is jelenthetett volna, csakhogy támadóm így szabad kapacitáshoz jutott, amit arra használt fel, hogy újra megszerezze az egyik kezemet. Szerencsére a fájós volt az, így kiesett belőle a felkapott hajtű, mielőtt még kibökhette volna vele a szememet.

Amint azonban a tű földet ért, máris megindult felfelé a másik kezem. A tükör fogazott szélű darabkáját tartotta a markában, és épp arra készült, hogy átvágja vele a torkomat. Billy az utolsó pillanatban fékezte meg, de arra képtelen volt, hogy visszarántsa a kezemet. Ott vonaglott az vészjóslóan az arcom előtt, reszketve az erőfeszítéstől, miközben három szellem küzdött azért, hogy az uralma alá vonja.

Képtelenség volt megmondani, hogy ki fog nyerni, de azt láttam, hogy nem áll jól a szénánk. Meredten bámultam a kíméletlenül hegyes üvegdarabot, amint lassan mind közelebb kúszott. A foncsorozott felületről visszaköszönt csapzott szőke hajam, halálsápadt arcom és rémült kék szemem is – valamint a bal vállam felett az étkező ajtaja. Tehát közelebb jutottam hozzá, és szerencsére még tudtam használni a lábamat.

Futásnak eredtem.

Félútig jutottam, amikor azonban a testem görcsbe rándult, és elterültem a földön. Zuhanás közben sikerült magammal sodornom egy cserepes páfrányt. A csinos, kék-fehér kerámiakaspót egy kis állványra helyezték, és így jókora zajt csapott, amikor a kemény padló-lappal találkozva ezernyi darabra robbant szét.

Ezt végre már az örök sem túrték tétlenül. Az ajtó kivágódott, és egymás után három vámpír rontott be. Zavarodottan álltak meg, hisz nem láttak semmi mást, csak egy vézna lányt, aki darabokra szedte szét a fürdőszobát. A következő pillanatban én magam is azt éreztem, mintha valami szét akarna szakítani belülről. Hála az ég-

nek, hogy ez az égető, szaggató érzés csak egy másodpercig tartott, utána pedig valami kipattant belőlem.

Egy artikulálatlan sikoly hasított a csöndbe, és valami végigfutott a fürdőszobán. Az érzete olajos, sikamlós és hátborzongató volt, de a szaga még förtelmesebb. Betegesen édeskés, sűrű, a torokra telepedő, elteltető, émelyítő. Zsigeri ösztönnel keltett undort bennem, és úgy láttam, ezzel nem vagyok egyedül. A vámpírok azonnal fegyvert rántottak, bár nem volt odabent semmi, amire lőhettek volna – engem kivéve. Még akkor is sikerült elkerülnöm, hogy lepuffantsanak, amikor a következő pillanatban szinte átrepültem az örök között.

Nem én irányítottam a mozgásomat, de már a másik lény sem uralta a testemet, mert nagyon is jól éreztem minden centiméternyi lehorzolt bőrt, amikor arccal előre landoltam az étkező szőnyegén.

Ez nem segít! – üzentem Billynek épp akkor, amikor a tükör maradványai elsűvítettek a fejem fölött, és a helyiségben tartózkodó örök testébe fúródtak.

Nem volt időm bocsánatot kérni, mert az egész lakosztályban elszabadult a pokol. Előbb egy dekantálóedény röppent a levegőbe a közelben álló zsúrkocsiról, hogy a falhoz csapódjon mögöttem, szétspriccelve az italt és a drága üveg szilánkjait. Majd a kocsin tárolt evőeszközök is követték, és szanaszét hasogattak volna, ha egy vámpír nem veti magát az útjukba. Ezután pedig az ebédlőasztal fölött lógó csillár szakadt ki a mennyezetből, és tornádóként pörögve indult meg felém.

Billy akkor bevetette a testemet a nappaliba, hogy elbújjunk a pamlag mögé, ám nem értünk el vele semmit. Ezután a dohányzóasztal alá gurultunk, ami már hasznosabb rejteknek bizonyult. Legalábbis pillanatnyilag. Az üveg asztallapon keresztül csak annyit láttam, hogy több száz kristályszilánk záporozik felénk, ám oldalirányban tisztább volt a terep, így körbekémlelhettem.

Nem tudom, a hitetlenkedésem vagy a rémületem volt-e nagyobb, mert ilyen még soha nem láttam. A szellemek számára ugyanis még az apróbb tárgyak, mint egy gemkapocs vagy egy papírlap megmozgatása is nehéz feladat. Nem tépkednek ki függönyrudakat a falból,

nem hajigálnak nehéz festményeket az emberek fejéhez, és nem törnek be biztonsági üveglakokat egy székkal.

A falak ugyan nem véreztek, de ezt leszámítva az egész olyan volt, mintha *Az Amityville horrorból* látnék egy jelenetet.

Pislogtam párat, mikor végre összeállt a kép. Aztán olyan erősen szorítottam meg Billyt, hogy feljajdult.

Hé, elég!

Ide kell hívnunk Pritkint – közöltem vele gyorsan.

Micsoda? Miért? Mit tudna...

Ez nem egy szellem.

Na ne mondd!

Vagyis biztosan valamilyen démon.

És?

És ő tudni fogja, hogyan üzze el.

Billy erre nem felelt semmit, talán azért, mert Pritkin valóban a démonok nagy szakértője volt. Vagy azért, mert a dohányzóasztal lapja épp ekkor hasadt szét a közepén. Billy négykézlábra állított, és kimásztunk a bútor alól. A csillár ekkor robbant szét, a kristálydarabok repeszékként hasították a nappali levegőjét.

Lehet, hogy nem épp efféle használatra tervezték, de a robbanás nyomában felbukkanó, tucatnyi lebegő fadarab már sokkal hatékonyabb fegyvernek látszott. Emellett ismerősnek is tűntek. Akkor jöttem rá, honnan származnak, amikor az egyik a zongorába fúródott, miközben engem próbált meg eltalálni. Az étkezőből az egyik szék-lábat ismertem fel benne. Azon gondolkodtam, vajon miért buzgolkodik annyira ez a lény a bútorok felaprításával. Épp nem is voltunk az étkezőben, így nem sok értelmét láttam az ottani rombolásnak.

Aztán megpillantottam az egyik őrt, ahogy igyekszik elkerülni a feléje repülő karót. Még időben ugrott el, és így a lábát találta el a szíve helyett. Szerencséje volt, mert a hegyes fadarab olyan akadálytalanul jutott át húson és csonton, amilyen könnyedséggel fúródtak társai a falba, a bútorokba, sőt a zongora oldalába is.

A testőrségemet alkotó vámpírok mind tapasztalt mesterek voltak, és mint ilyenek, sok örült dolgot láttak már életükben. De úgy tűnt, erre még ők sem voltak felkészülve. Ezek a lények büszkék az

erejükre és állhatatosságukra, ám most vadul forgó szemmel rohangáltak fel-alá, hogy rávessék magukat az elszabadult bútorokra, mintha maguk a berendezési tárgyak jelentenék a fenyegetést. Néhányan pedig azt próbálták elkerülni, hogy karóba húzzák őket.

A lakosztály módszeres lebontásának zaján túl azonban kísérteties volt a csend. Én még mindig nem tudtam beszélni, a vámpíroknak pedig nem volt rá szükségük. Egymás között ugyanolyan mentális kommunikációt folytattak, mint én Billyvel. Ez a képességük rendszerint óriási előnyhöz juttatta őket bármilyen küzdelemben. Igaz, most úgy tűnt, nem sokra mennek vele.

De legalább az egyikük belátta, hogy segítségre van szükségük, és előkotorta a mobiltelefonját. A szoba túloldalán állt, épp átellenben a zongorával, ami alá kuporodva kerestem menedéket magamnak. Igaz, amúgy sem voltam ura a hangszálaimnak, ezért megböktem Billyt, aki viszont használhatta őket.

Mondd meg neki, hogy Pritkint hívja!

Billy meg is próbálta, de az égő torkom, az életveszélyes helyzet és a fülsiketítő zaj megtette a hatását, és a kutya sem figyelt fel rá.

Ezek mind újak. Lehet, hogy azt sem tudnák, kiről beszélek – közölte Billy ingerülten.

Akkor neked kell idehoznod őt.

De hogyan? Az ajtóig sem jutnánk el élve.

Én nem, de te igen. Nem rád vadászik.

Persze, csakhogy ha elmegyek, az az izé azonnal visszabújik beléd.

Ha pedig nem mész, akkor halálra lapít.

Akárhogy is, nem láttam túl nagy különbséget.

Oké, oké – közölte Billy olyan hangon, mint aki épp nyugtatni próbálja magát, de nem nagyon megy. – Mondjuk, hogy megtalálom a mágust. És akkor mi van? Ő nem lát engem.

A francba! Mivel előttem valós emberi lényként jelent meg, hajlamos voltam megfeledkezni arról, hogy ez nem mindenkire igaz. Pritkin még azt sem érzékelné, hogy egy szellem van a közelében.

Meglehetősen nehéz volt koncentrálnom a zongora halálhörgései közepette, de megpróbáltam. Be kellett látnom azonban, hogy a „három F” stratégiája ezúttal nem működik. Azt pontosan tud-

tam, hogy mi a probléma: ide kell hoznom Pritkint. Ám egyetlen olyan képességem sem akadt, amivel ezt megvalósíthattam volna.

Könnyű lett volna a helyzetem, ha tudok ugrani. A mágus szobája azonban öt emelettel lejjebb volt, ráadásul a szálló túloldalán. Próbálkozás nélkül is tisztában voltam azzal, hogy nem jutnék el odáig. Mindig nehéz volt ugranom azután, hogy Billy feltöltődött belőlem, még akkor is, ha előtte nem voltam ennyire kimerült. A jelenlegi állapotomban legfeljebb pár méterre futná, és azzal még nem...

A gondolataim hirtelen egész más irányt vettek.

Menj Pritkinhez – utasítottam Billyt a halántékomon lüktető érzését leküzdve.

De épp most mondtam, hogy ő nem...

Figyelj rám! Nála van Jonas nyaklánc. Ma egész nap azzal húzott vissza, amikor ugrani próbáltam. Azt kell megszerezned.

És akkor mi van? Csak akkor működik, ha az erőt használod, de most nem tudsz...

Ahhoz csak ugranom kell, de az nem számít, hogy mekkorát. Elég néhány centi is, hogy működésbe lépjen. Menj már!

Ezúttal nem akadékoskodott, talán mert ő sem tudta, mi mást is tehetne. Éreztem, ahogy útnak indult, és már rákészültem az újabb gyilkos támadásra. A lény azonban túlságosan belemerült a rombolásba, így nem vette észre Billy távozását, én pedig nem akartam tétlenül várni, amíg rájön erre. Megragadtam a zongoraszék ülőlapját, és pajzsként magam elé tartva kúszni kezdtem.

Az egyik ór egy felborult széken állt, és egy véres asztallábbal igyekezett elhárítani a feléje repkedő hegyes fadarabokat, mintha egy baseballmeccs ütőjátékosa lenne. Amikor megpillantott, elkerekedő szemmel bámult rám. Mintha eddig meg lett volna győződve arról, hogy már réges-rég feltrancsírozva heverek valahol.

– Még élek – hörögtem neki bátorítóan, majd másztam tovább.

Az étkezőben komoly pusztítás ment végbe, de a szobaszerviz zsúrkocsija csodával határos módon megúsza, a bár és a konyha közti átjáróban állt félretolva. Gyorsan begurítottam a konyhába, és belestem az étel fedője alá. Sült csirke, és még mindig forró.

Mégis van Isten.

Bebújtam a konyhaasztal alá, és megpróbáltam elég erőt összegyűjteni ahhoz, hogy akkor is képes legyek elugrani innen, ha Billy nem jár sikerrel. Ehhez pedig annyi kaját kell magamba tömnöm, amennyit csak bírok, méghozzá úgy, hogy ne hányjam ki azonnal. Egész jól haladtam afelé, hogy eltüntessem a Marco által megrendelt hatalmas mennyiséget, amikor valami arra készítetett, hogy felpilantsak.

Három vámpír állt a konyhaajtóban, és engem bámultak. Egy kicsit döbrentnek látszottak, és miután egy pillantást vetettem a hűtőszekrény fényes, tükröződő acél oldalfalára, már az okát is értettem. Meztelen voltam és véres, félig megszáradt hajam csapzott fűrtökben lógott minden irányba, és egy csirkecomb kandikált ki a számból. Kimondottan hasonlíthattam egy barlanglakó ősemberre. Kiköptem a csontot, és lenyaltam a zsírt az ajkamról.

– Izé, helló.

Nem válaszoltak, néhány másodpercig csak néztünk egymásra. Aztán a lény újra támadásba lendült, nekem pedig már nem azzal kellett foglalkoznom, hogy milyen látványt nyújtok. Sokkal inkább aggódhattam amiatt, hogy az agyam is kiloccsan, olyan erővel ütődött a fejem az asztal oldalának. Csillagokat és vörös, felrobbanó akármiket láttam, amiket egészen biztosan a „nem túl egészséges” kategóriába sorolhattam.

A következő pillanatban Pritkin meredt rám őszinte értetlenséggel az arcán.

Nem emlékszem, hogy megpróbáltam volna ugrani, de mégis megtettem, hiszen a lábujjaim a hideg konyhakő helyett az ő szállodai szobájának puha szőnyegébe süppedtek bele. Az ágya mellé érkeztem, melyen épp az ágyneműt igazgatta el. A haja vizes tincsekben ölelte körül a nyakát, és néhány vízcsepp csillogott a vállán. Vagy nem jutott el még odáig, hogy pizsamába bújjon, vagy szokása volt meztelenül aludni. Ezt a ténytet akár kellemetlennek is találhattam volna, ha épp nem meghalni készülök.

– Megszálltak – krákoztam, mielőtt a testem önálló életre kelt. Felpattantam a padlóról, és a körmeimmal megpróbáltam kivájni azt a tiszta, zöld szempárt.

Nem jártam sikerrel, mert Pritkin reflexei még a teljes döbbenet állapotában is sokkal jobbak ennél, de így is ejtettem az arcán egy párcentis karcolást.

– Bocs!

– Mi szállt meg? – kérdezte szárazon, miközben a kezével elkapta mindkét csuklómát.

– Nem szellem, de nem...

Eddig jutottam, amikor a torkom elszorult, és az egész testem rángatózni kezdett, hogy kiszabaduljon a mágus szorításából. Pritkin egy pillanatra meglepettnek látszott, mintha nehezebben tudna uralma alatt tartani, mint amire számított. De a következő másodpercben már az ágyon találtam magam, a hátamon fekvé. A kezeimet a csuklómnál összefogta a fejem fölött az egyik kezével, míg a másikkal egy sor fiolát reptetett magához a szobában álló könyvespolcra. Ezen rendszerezte a különféle halálos kotyvalékeit.

A következő pillanatban pedig rám zúdította a tartalmukat.

Volt köztük ragacsos, volt nyálkás, de kivétel nélkül mindtől undorodtam. Nem panaszkodtam volna, ha sikerül valami hatást elérnie velük. De amennyire meg tudtam állapítani, a bőrömön megjelenő különféle színű foltokat leszámítva semmi nem változott, főleg nem a bennem lévő lényt illetően.

Aki aztán hirtelen az egész testem felett átvette az irányítást. Maradt egy másodpercem arra, hogy az „ó, a francba!” gondolat átfusson az agyamon, mielőtt a lábam egy erőteljes rúgással átrepítette Pritkint a szobán. Láttam, ahogy nekicsapódik a falnak, majd eltűnik benne, hasonlóan ahhoz, ahogy nemrég Billy tette. Csakhogy a mágus teste fizikai valójában is létezett, így röptében magával vitte a gipszkarton falat és a merevítőléceket is.

Legnagyobb meglepetésemre a lény úgy döntött, hogy követi. Talán úgy vélte, nyugodtabb körülmények között végezhet velem, ha őt már elintézte, vagy pedig Pritkinnek sikerült valamivel felbőszítenie. Nem tudom, mi volt az oka, de azt tisztán éreztem, amikor elhagyni készült a testemet. Egyszerre visszanyertem az uralmat meggyötört tagjaim fölött. Olyan szálnalmas nyöszörgés szakadt fel

belőlem, amiről azonnal tudtam, hogy le fogom tagadni, ha egyáltalán életben maradok.

Aztán éreztem magamban a lény döbbenetét, amint működésbe helyeztem a pajzsaimat, ő pedig csapdába esett odabenn.

Mindeddig képtelen voltam kiűzni magamból ezt a valamit, de most egészen más volt a helyzet. Azért sikerült belém hatolnia, mert kimerült voltam, óvatlan, ráadásul számítottam Billy érkezésére, így nem működtettem a pajzsaimat. Most azonban már igen. Ez az én testem volt, és immár élvezhettem tulajdonosi előjogaimat. Nem hagyhattam, hogy a lény végezzen az egyetlen személlyel, aki képes lehet valahogy kiűzni belőlem a megszállómat, és aki most minden bizonnyal eszméletlenül fekszik.

A bennem lévő valami azonban hamar rájött, hogy a testem hirtelen a börtönévé vált, és *komolyan* ki akart szabadulni onnan.

Úgy tűnt, nincs közös nyelvünk, amin szólhatnánk egymáshoz, de erre nem is volt szükség. A lény képeket küldött az agyamba, melyek leginkább egy horrorfilm jeleneteihez hasonlítottak: a szívem felrobbant a mellkasomban, a tüdőm ázott papírdarabként szakadt ezernyi darabra, az agyam...

Ha meg tudnád tenni mindezt, már rég túl lennél rajta – üzenem neki diadalmasan, magam elé képzelve azt a jelenetet, amikor egy átkozott hajtűvel próbálta kiszúrni a szememet. Fogalmam sem volt arról, hogyan volt képes apró darabokra szedni a lakosztályt és engem miért nem, de minden eddigi támadása külső vagy passzív volt, mint amikor a víz alatt tartotta a testemet, hogy megfulladjak. Kezdtem azt gondolni, hogy talán mégsem olyan erős, amikor épp bennem van.

Vagy esetleg még nem gyakorlott megszálló.

Ennek viszont semmi értelme sem volt a démonok esetében, hiszen ők lépten-nyomon ezzel foglalkoztak. Eddig jutottam a gondolatmenetben, amikor a lény úgy döntött, ezúttal bennem rendez egy kis felfordulást. Ha eddig úgy éreztem, heves fájdalmaim vannak, hát azok semmik voltak a mostanival összevetve. A lény mindent bevetett, hogy kiszabaduljon, én pedig elszántan küzdöttem, hogy

magamban tartsam. Tudtam, hogy ha megöli Pritkint, akkor nekem is annyi.

Ám ekkor felbukkant a mágus, véresen és zúzódásokkal a testén. A falon tátongó lyukon átnyúlva előkapott valamit a ládájából, és felém hajította.

– Cassie, kapd el!

A karom ösztönösen lendült előre, és éreztem, ahogy a markomba kerül valami hideg és kemény. Aztán egy hosszú percig semmit nem észleltem azon kívül, hogy a testem magasan az ágy fölé emelkedett.

Ez most már tutira Amityville – gondoltam tompán, és levontam a pajzsaimat. A testemen görcsös remegés futott végig, a következő pillanatban pedig sötét, csapkodó szárnyak vettek körül. Rothadó bűz facsarta az orromat, és dühödt rikoltás hangzott fel.

Visszazuhantam az ágyra, és azonnal legördültem róla. Ez volt a mázlim, ugyanis egy másodperccel később egy minitornádó szárguldott át az ablaküvegen. Az ezernyi üvegszilánk a fizika törvényeire fittyet hányva befelé, a szobába záporozott. A legtöbb azonban elsüvített felettem, mivel a padlón feküdtem, kezemet a fejemre szorítottam, és igyekeztem nem sikítani.

Pritkin időközben valahogy átmászott a falon, mert amikor felnéztem, ott feküdt összegörnyedve a földön, és engem nézett. Én is csak bámultam rá némán. Ziháltam és reszkettem, miközben por és tapétafecnik hullottak alá körülöttünk az egész helyiségben. Aztán kivágódott az ajtó, és Marco rontott be.

Egy pillantással felmérte, amint meztelenül, színpompás foltokkal tarkítva fekszem. Láta a lyukat a falban, a betört ablakot és a megviselt, vérző hadmágust is.

– Mi a szar? – érdeklődött finoman.

Nyeltem egy nagyot, és megnyaltam az ajkamat, aminek fűrészpör- és rézíze volt.

– Attól tartok, igencsak megrémisztettem az új fiúkat – tudattam vele reszkető hangon, majd elájultam.

Fél órával később még mindig meztelen voltam, és már nagyon elegem volt belőle.

– A fenébe, Marco! – nyögtem. – Ez fáj!

– És ha nem maradsz nyugton, meg is fog látszani – közölte. A hangja nyers volt, de sajnó ülógumóimon nyugvó kezének érintése annál gyengédebb.

– Csak óvatosan, oké? Nekem élő húsom van a bőröm alatt. Legalábbis egyelőre.

– Meglátom, mit tehetek.

Visszafordultam a hasamra, és megigazgattam a takarót, ami azt a célt hivatott szolgálni, hogy eltakarja póréségemet. Javarást eredménytelenül, de túl fáradt voltam, és feltehetően túl kába is ahhoz, hogy ez bármennyire is izgasson. Tudtam, hogy az asztallap, amelyen fekszem, vízszintes, mégis úgy éreztem, mintha egy hajón utaznék, melyet a nyílt tenger hullámai dobálnak. Ez nyilván a piruláknak volt köszönhető, melyeket valaki a kezembe adott, no meg a két itálnak, amivel leküldtem a gyógyszert.

– Lehet valaki mozdulatlanul fekvé is tengeribeteg? – érdeklődtem.

– Ha ki akarod dobni a taccsot, előbb azért szólj – jelezte Marco sietve.

– Nem akarom – feleltem annyi méltósággal a hangomban, amennyit csak össze tudtam gyűjteni. Tekintve, hogy meztelenül feküdtem egy masszázstalonon, miközben valaki üvegszilánkokat piszkált ki a fenekemből, nem volt túl hiteles próbálkozás.

– Csak a rend kedvéért. Így is épp eleget kell takarítanunk.

Ebben igaza volt. Visszatértünk a lakosztályomba, mert bármilyen viharvert állapotba is került, itt működtek a legjobb védelmezők a hotel egész területén. Nem mintha ezúttal sok hasznukat vet-

tem volna, de tény, hogy az elmúlt hónapban sikeresen tartották távol azokat, akik a fejemre pályáztak. Így aztán bárhogy is nézett ki, ezen a helyen kellett töltenem az éjszakát.

A vámpírok nekiláttak a rendrakásnak, de hihetetlenül nagy feladat előtt álltak. A nyitott ajtón keresztül láttam, ahogy többen is felalá futkosnak, és megpróbálják begyűjteni a szétszaggatott függönycafatait, melyeket a szél kifúj az ablakon, és zászlóként lobogtak a faágakon. Egészen addig igyekeztek, míg egyikük elmormogott egy cifra káromkodást, majd felnyúlt, és csavarostul kitepte helyéről az egyetlen épen maradt karnist. Megpróbálta beleerőltetni egy szemeteszákba, de persze nem sikerült. Akkor dühödten golyóbissá hajtogatta a fémrudat, és beletuszkolta a zsákba. Társa, aki végignézte a műveletet, csak állt karba tett kézzel, és ütemesen csóválta a fejét.

Ha mindez máskor történik, még mulatságosnak is találtam volna. Az örök egyike sem volt harmadik szintűnél alacsonyabb mester, ami azt jelentette, hogy a vámpírok nemesi rétegéhez tartozott. Nyilvánvalóan nem voltak hozzászokva, hogy szemeteszákokkal rohangáljanak, padlót söpörjenek vagy sített hordjanak. De senki más nem engedhetek a lakosztály közelébe, így nemigen maradt egyéb választásuk. És becsületükre legyen mondva, senkitől nem hallottam egyetlen zokszót sem.

Persze lehet, hogy azért, mert egyáltalán nem beszélgettek. A legtöbben még most is egy fokkal sápadtabbak voltak az átlagosnál, és időről időre elkaptam némelyikük pillantását. Nagyjából úgy néztek rám, mint egy veszélyes fenevadra az állatkertben, amelyik túlságosan közel került a rácshoz. Mintha arra számítottak volna, hogy bármelyik pillanatban rájuk vethetem magamat, és emiatt jobbnak látták elővigyázatosnak lenni.

– Azt hiszem, félnek tőlem – jegyeztem meg Marcónak, amikor egy újabb vámpír haladt el mellettünk ugyanazzal a kis szemrándítással.

– Nem *töled* – helyesbített Marco, és egy vérral átitatott papírtörölt hajított a már így is dugig lévő szemeteskosárba.

– Ezzel meg mit akarsz mondani?

– Azt, hogy úgy vonzod magadhoz az ellenségeket, mint rothadó hús a legyeket.

– Igazán kedves hasonlat.

– És ráadásul nem normális ellenségek – panaszkodott. – Nem olyanok, akikkel ezek a srácok elbánhatnak. Szellemek, démonok vagy épp egy átkozott istenség! Az embereim jók, de azt nem tudják, mit kezdjenek ezekkel a tetvekkel. Tehetetlennek érzik magukat, és ezt nagyon rühellik.

Az igazat megvallva én magam sem kedveltem ezt az érzést. De nem szóltam semmit, mert Marco egyre jobban belelovalta magát.

– A legtöbben azt hitték, ez csak afféle vakáció lesz. Ingyenkirándulás Vegasba, luxusszálló, és nem kell mást tenniük, csak peszt-rálgatni a főnök csaját. Ami nagyrészt abban merül ki, hogy cipelni kell a bevásárlószatyrokat, és válaszolni, ha megkérdezi, melyik cipő illik a legjobban a retiküljéhez, tudod?

Fintorogtam egyet. Nem, nem tudtam. Az ő mesterük, egyben az életemben fontos szerepet betöltő férfi igencsak szűkszavú volt, ha magánéletének korábbi eseményeiről faggattam. Tudtam, hogy sokat tapasztalt – mivel ötszáz éves is elmúlt, az ellenkezője lett volna igazán furá –, de a részletekbe soha nem avatott be. Így aztán csak gyanúim és megérzéseim voltak, ám ezek bármelyike tévesnek bizonyulhatott.

Valamilyen oknál fogva eddig soha nem merült fel bennem, hogy megkérdézzem Marcót minderről. Ám most kézenfekvőnek tűnt.

– Ez úgy hangzott, mintha már lett volna ilyen feladatotok.

– Nem ez a lényeg.

– Jó, de csináltak már ilyet? *Te* csináltál?

Nyomasztó volt arra gondolni, hogy talán csak egy vagyok a nők hosszú sorában, akik felett Marcónak örködni kellett. Legalábbis addig, amíg kellően megöregedtek ahhoz, hogy már ne vonják magukra örökké harmincévesnek látszó barátjuk figyelmét.

Ez komolyan igen nyomasztó gondolat volt.

– Általában nem szoktam testőrszerepet kapni – hárított Marco.

– De elég régóta vagy már mellette, nem?

– Igen.

– És mondd csak, hány barátnője volt Mirceának? – vágtam mindjárt a téma közepébe, mire Marco sóhajtott egyet.

– Ezt inkább hagyjuk.

– Nem, szerintem ne hagyjuk.

– Akkor pedig vele beszéljess erről – közölte szárazon.

– Ő most nincs itt, te viszont igen – feleltem. A puszta tény, hogy Marco ennyire húzódozott a választól, elgondolkodtatott. Vajon mekkora számról lehet szó?

– Mégis, vajon hányan lehettek? – töprengtem hangosan. – Öten, tízen?

Marco hallgatott.

– Húszan? – kérdeztem egy fokkal metszőbb hangon.

– Az igazság az, hogy már elfelejtettem – válaszolta, majd belebökött a fenekembe.

– Aú!

– Akarsz még egy italt? – kérdezte, amikor egy vámpír lépett be a szobába egy tálcával a kezében.

– Nem, azt akarom, hogy ne szurkálj azzal az izével!

– Látod ezt? – tartott valamit a szemem elé. – Csipesz. Nem lehet szurkálni vele.

– A fenekem nem így gondolja.

– Kell az ital, vagy sem?

– Egy kis kávé, az kellene – mondtam bosszúsan, mert a napnál is világosabbá vált, hogy nem kapok választ. Összefogtam a takarót a mellemen, és megpróbáltam hátrasandítani a vállam felett, hogy lássam megkínzott hátsó felemet. Ekkor vettem észre, hogy a másik vámpír is ugyanoda szegezi a tekintetét.

– Hé!

– Nem gondolt semmi rosszra – magyarázta Marco, amikor a másik kiviharzott. – Csak bejött, és meglátta.

– És?

– És férfiak vagyunk. Megnézzük a női hátsókat.

– Te is az én hátsómat nézegeted? – kérdeztem gyanakodva.

– Ha nem azt nézném, hogyan szedném ki a szilánkokat?

– Akkor talán jobb lenne, ha hívnánk egy orvost.

– Csak nyugi – paskolta meg a vállamat. – Nem vagy az esetem.
– Hát ki a te eseted?
– Bárki, aki kevesebbszer kerül zúrbe – felelte, miközben egy újabb üvegdarabot ejtett bele a szilánkgyűjtőnek kinevezett hamutálba. – Be kell látnom, hogy tévedtem. Nem való nekem a vad élet. Az erőnlétem nem olyan jó, mint a mesteré.

– Hozzám nem kell nagy erőnlét.
– Drágám, hozzád egy tank ereje sem elég.

Nem tudtam, hogy pontosan mire céloz, de nem úgy hangzott, mint aki bókolni akar. Mielőtt azonban rákérdezhettem volna, Pritkin lépett be egy bögrével, ami menyeeien illatozott. A kezembe nyomta, én pedig rákészültem a koffein szokásos rohamára. Nem is kellett csalódnom benne: két korty után máris éreztem, ahogy a szívem gyorsabb tempóra vált.

– Nem démon volt – közölte a mágus minden bevezető nélkül.
– Hogy a pokolba ne lett volna az! – ellenkezett Marco egy újabb szilánkot hajítva a hamutálba a kelleténél kicsit indulatosabban. – A srácok szerint tisztára olyan volt, mint *Az ördögűző* egyik jelenete.
– Inkább az Amityville – motyogtam, de senki nem figyelt rám.
– Pedig tévednek – zárta rövidre a vitát Pritkin. Rám nézett, és összehúzta a szemöldökét, majd odahajolt, hogy elsimítsa a hajfürtöket a szemem elől. Bágyadtan elmosolyodtam, ám erre csupán egy újabb szemöldökráncolás volt a válasz. – Biztos vagy benne, hogy nem szellem volt?

Bólintottam. Nagyjából ez volt az egyetlen dolog, amiben biztos lehettem.

– Le tudnád írni nekem?
– Hát nem láttad?
– Csak egy sötét felhőt, semmi mást – rázta meg a fejét.
– Igazából én sem láttam sokkal többet.
– Mondd el, amit tudsz. Minden apró részlet segíthet.

Megpróbáltam visszaemlékezni, de a fejem iszonyúan hasogatott, mintha az egész szoba imbolygott volna, és amúgy sem akadt sok minden, ami eszembe juthatott.

– Sötét volt, az biztos – mondtam végül lassan. – Fekete vagy szür-

ke. Esetleg egészen sötét kék. És tollazata volt... azt hiszem – jártattam az agyamat, de semmi más nem rémlett fel. – Nagy volt, igaz?

– Na és a szolgád? Ő látott valamit?

Beletelt egy kis időbe, mire rájöttem, hogy Billy Joe-ról beszél. Pritkin valamiért úgy vélte, Billy ugyanazt jelenti nekem, mint egy rabszolgasorba ejtett démon egy mágusnak: mindig rendelkezésre álló, engedelmes alattvalót, aki a legnagyobb veszélyt is rezzenéstelen arccal vállalja értem. Az igazság ennek nagyjából pont az ellenkezője volt. Amint a vészhelyzet elhárult, Billy bemenekült a nyaklánca, és azóta nem is bukkant elő onnan.

Ha már szóba került, egy kicsit megböktem, és amit válaszul kaptam, az egyenértékű volt egy metafizikai középső ujj bemutatásával.

– Billy sem tud ennél többet – fordítottam le az üzenetet.

– Biztos vagy ebben?

Mondd meg neki, hogy bekaphatja a golyóimat!

– Egészen biztos.

Pritkin beletúrt a hajába. Verejtékes volt, és noha azóta felkapott magára egy kopott farmert, az sem rejtette el a faltörő repülés nyomait. A mágus éppolyan viharvertnek tűnt, mint amilyennek én éreztem magamat.

Egy különösen csúnya bevérzés húzódott végig a bordái mentén, sőt a hátán is folytatódott. Minden bizonnyal ott csapódott neki a falnak. Elég közel állt hozzám, hogy a kezemet kinyújtva megérinthessem, hát megtettem. A bőre forró volt az ujjaim alatt – Pritkin teste amúgy mindig egy kicsit melegebb volt, mint az embereké általában –, de csak egy pillanatig érezhettem, mert elhúzódott. Támasz nélkül maradt kezem a földre koppant.

– Ezt meg kéne mutatnod valakinek. Lehet, hogy eltört a bordád.

– Jól vagyok – közölte kurtán, amikor egy újabb vámpír lépett be egy telefontal a kezében.

– Önt keresik – nyújtotta felém, és láttam, hogy a tekintete már is vándorútra indult.

– Van ebben a lakosztályban olyasvalaki, aki még nem látott engem meztelenül? – méltatlankodtam, megragadva a takarót és a telefont is.

– Őszintén remélem, hogy van, Cassandra.

Sóhajtottam, és hagytam, hogy a fejem a kerevet párnázott peremére puffanjon. Mircea épp aktuális hangulatát már abból meg lehetett állapítani, hogy miként szólított engem. Amikor igazán jókedvű volt, a *dulceatã* nevet használta. Ez egy román becézés, hozzávetőlegesen azt jelenti: kedvesem, drágaságom. Ha kevésbé volt vidám és boldog, egyszerűen Cassie-nek hívott. Amikor pedig legszívesebben tombolt volna dühében, de nem tehetete, hisz mégiscsak ő volt Mircea Basarab herceg, a nagy tekintélyű Észak-amerikai Vámpír Szenátus tagja, aki minden körülmények között megőrzi hidegvérét – nos, akkor Cassandra lettem.

A Cassandra soha nem jelentett jót. Ám ezúttal nem hibáztathattam azért, ami történt.

– Erről most egyáltalán nem tehettem – tudattam vele is gyorsan, majd felszisszentem, mert Marco talált egy újabb, mindeddig kezeletlen sebet.

– Nem azért hívtalak, hogy felelősségre vonjalak.

– Akkor meg minek Cassandrázol?

– Megijesztettél. Pár percig nem éreztelek.

– De hisz New Yorkban vagy! – meredtem a telefonra. – Hogyan érezhetnél engem?

– A köteléken keresztül.

– Van köztünk kötelék?

– Hát persze hogy van, *dulceatã* – sóhajtott. – Hisz te vagy a feleségem.

A vámpírtörvények szerint, gondoltam, de hangosan nem mondtam ki, mert az automatikusan Cassandrára váltást eredményezett. A frigyünket szentesítő szertartás ugyanis – már amennyiben annak lehetett nevezni – véget ért, mire tisztában lettem volna azzal, hogy mi történik. Igaz, ez amúgy sem számított sokat, mivel a vámpírok házasságkötésük alkalmával nem szoktak olyan apróságokkal foglalkozni, mint a menyasszony beleegyezése.

Csak hogy itt most rólam volt szó.

Épp ezért randizgattunk Mirceával – vagy legalábbis én egész biztosan azért csináltam, hogy kiderüljön, működőképes lehet-e köz-

tünk ez a kapcsolatszerű valami. Ő is beleegyezett, csak hogy kibékítsen, de tudtam, hogy nevelésnek tartja ezt az egészet. Mircea olyan korban született, amikor a férfiak megszerezték maguknak, amit akartak, és meg is tartották, ha elég erősek voltak hozzá. Neki pedig soha nem akadt gondja az erejével.

Ami viszont az odafigyelést illeti...

– Figyelek – mormolta most egy bársonyos hang a fülemben. Előrebillenttem a fejemet, hogy a hajam betakarja a telefont. Nem mondhatnám, hogy ettől sokkal meghittebbé vált a beszélgetés, de egyelőre csak ennyire futotta.

– Aha.

– És ez mit jelent? – érdeklődött szinte vidáman.

– Azt, hogy hülyeség az egész, csak túlságosan beálltam ahhoz, hogy valami frappáns válasszal álljak elő – feleltem őszintén.

– Beálltál?

– Benyomtam, betintáztam, bekarmoltam.

– Tudom, hogy mit jelent a szó – közölte Mircea kissé érdekesebb hangon. – Csak az a kérdés, hogy miért?

Egy pillanatig haboztam. Az igazság ugyanis az volt, hogy amikor magamhoz tértem, kissé hisztérikus állapotba kerültem. Válságos helyzetekben egyre jobban feltaláltam magamat, talán azért, mert az utóbbi időben egész komoly gyakorlatra tettem szert e téren. Utána viszont... Nos, azzal még akadtak problémáim.

– Marco így látta jónak – feleltem végül.

Úgy tűnt, Mirceát nem elégítette ki a válasz.

– Marcóval majd elbeszélgetek – tájékoztatott –, ám jelen pillanatban fontosabb az, ami az este történt. A többiek beszámolóját már hallottam, de a te változatodat is szeretném.

Most rajtam volt a sor, hogy sóhajtsak.

– Nem tudom. Nem szellem volt, ebben biztos vagyok. Pritkin pedig mérget venne rá, hogy nem is démon.

– Több ezer fajta démon létezik, Cassie. Hogyan lehetne biztos abban, hogy...

– Márpedig egészen biztos benne – jelentettem ki.

– ...neked pedig mostanában többükkel is meggyűlt a bajod. Én azt mondom, mégiscsak egy démon lehetett.

– Én meg azt mondom, hogy e téren el kellene fogadnunk Pritkin véleményét – kötöttem az ebet a karóhoz, de ennél többet nem mondhattam. A tény ugyanis, hogy a mágus maga is félig démon, nem volt széles körben ismert. Azt azonban, hogy pontosan milyen démon lakozott benne, kizárólag én tudtam. És nem állt szándékomban változtatni ezen.

– Nem lettem meggyőzve – ellenkezett epés hangon Mircea. – De beszélnék vele. Ide tudod most hívni?

Nem tartottam túlzottan csodásnak az ötletet, mivel Pritkin és Mircea olyanok voltak, mint a tűz és a víz, vagy még olyanabbak. De nem tehettem mást, átnyújtottam a telefont. Nem sokat értettem a köztük folyó beszélgetésből, egyrészt azért, mert Pritkin igencsak tömören fogalmazott, másrészt Marco is folytatta a hátsóm szilánkmentesítését.

– Kizárt, hogy ennyi üvegszilánk egyáltalán elfér a fenekemen – méltatlankodtam összeszorított fogakkal pár kínokkal teli perc után.

– Drágám, úgy nézel ki, mintha belehemperegtél volna.

– Mert tele volt velük a padló!

– Ha ilyesmit látsz, kerüld el azt a helyet – okított, miközben úgy éreztem, több centiméter mélyen turkál a húsomban.

– Ó, legközelebb mindenképp ügyelek erre, mialatt egy gonosz lény szállja meg a testemet!

– Démon volt – hangoztatta Marco mintegy lezárva a vitát.

– Dehogy volt démon! – vitázott Pritkin. Nem tudtam, Marcóhoz vagy Mirceához beszél-e. – Igen, rohadtul biztos vagyok benne! Tehát Mirceához.

– Jól van, ez most csípni fog egy kicsit – figyelmeztetett Marco egy pillanattal azelőtt, hogy felgyújtotta a fenekemet.

– Basszus, basszus!

– Muszáj fertőtlenítenem – közölte szinte flegmán. – Te ugyanis nem vagy vámpír, elfertőződhet a sebed.

– És az jobb, hogy szétégeted a seggem?

– Beszélni akar veled – nyújtotta a telefont Pritkin mogorva arc-
cal. Kikaptam a kezéből.

– Mi van?

– Cassie?

Mircea nem volt hozzászokva, hogy egy nő ilyen hangon beszél-
jen vele, de több értelemben is túlságosan sebzett voltam ahhoz,
hogy ez érdekeljen.

– Ha Pritkin azt mondja, hogy nem démon volt, akkor nem is
volt az. Az istenit neki, Mircea! Ő már csak tudja!

– És miért is, *dulceată?* – kérdezte Mircea egész lágyan. Jó, oké,
lehet, hogy felül kell vizsgálnom a névhasználati szokásait. Néha
ugyanis akkor is becézett, amikor a legkevésbé sem volt elégedett.

– Mert démonvadász – feleltem erőt véve magamon, mielőtt még
valami meggondolatlan és ostoba dolgot találnék mondani. – Az
a munkája, hogy tudja.

– Nos, az embereimmel minden lehetőséget meg fogok vizsgál-
tatni – jelentette ki Mircea, és csak remélni mertem, hogy az idegen
lényre céloz. – Téged pedig arra kérlek, ígérd meg, hogy nem ha-
gyod el a szállót.

– Mircea, de hát a szálló kellős közepén támadtak meg! Gondo-
lod, hogy ha itt maradok...

– Megdupláztam az őrségedet.

– Meg is triplázhatod, állhat egy őr minden rohadt négyzetméte-
ren, az sem jelent semmit. Ki jósolhatta volna meg, hogy...

– Mi megjósolhattuk volna! – szakított félbe nyersen. – Tudtuk,
hogy számítanunk kell a támadásra. Csak arra nem gondoltam,
hogy ilyen hamar sor kerül rá. A koronázásig még tíz nap van hátra.

– De miért is várnának az utolsó pillanatig?

Mircea erre már nem válaszolt semmit, csak sokatmondó hallga-
tásával hozta tudomásomra, hogy egyáltalán nem tartja mulatságos-
nak a helyzetet.

No persze az utóbbi napokban nem sok vidámságban lehetett ré-
sze. Épp azon munkálkodott, hogy összehozza a Vámpírszenátusok
első világméretű együttműködését. Egész hónapban ez kötötte le,
ezért kellett New Yorkba utaznia, ahol a szenátorok gyűlést tartottak

a koronázási ceremóniát megelőzően. És bármilyen kifinomult diplomáciai érzékkel is rendelkezett, egyértelmű volt, hogy ő maga nem híve a megállapodásnak. A Szenátusok évszázadokon át ármánykodtak egymás ellen, és meg kell hagyni, igencsak hatékonyan.

A mestervámpírok pedig soha nem felejtenek.

Ott volt továbbá az épp tomboló háború és a koronázási ceremónia, melyre Mircea birtokán fog sor kerülni. Böven elegendő volt, hogy ezek okozzanak fejfájást neki, nem akartam magamat is gondként a nyakába varrni. Végül is, amit kért, azt nem volt nehéz teljesíteni. Ráadásul máshol sem lettem volna nagyobb biztonságban.

– Jó, itt maradok – egyeztem bele.

– Remek. Akkor holnap este találkozunk.

– Holnap? Azt hittem, egy hétig ott kell maradnod.

– Igen, így indult, de... Megszereztem az információt, amit kértél.

Egy pillanatig nem esett le, mert nem emlékeztem rá, hogy bármit is kértem volna Mirceától. Kivéve...

Hirtelen felültem. És azon nyomban nagyon meg is bántam. Elakadt a lélegzetem, Marco pedig káromkodott egyet.

– Maradj már nyugton! – utasított, és visszanyomott a heverőre. Ez jól jött, mert így volt időm visszanyerni az uralmat az arcvonásaim felett.

– Tudod, a randinkról – pontosított Mircea teljesen szükségtelenül.

– Á, igen – feleltem egészen emberi hangon, de éreztem, hogy a telefont szorító tenyerem máris nedves lett az izzadságtól. Amit ugyanis kértem Mirceától, az nem a szokásos vacsi-mozi kombináció volt. Nem is számítottam rá, hogy össze tudja hozni – arról nem is beszélve, hogy lesz-e kedve hozzá. De Mircea képes volt folyton meglepetéseket okozni.

Részleteket akartam, mindent tudni szerettem volna, de nem kérdezhettem. Úgy biztosan nem, hogy Pritkin a szoba túloldalán állt, és éberén figyelt. Ha megsejtette volna a tervemet, egész biztosan mindent elkövet, hogy megakadályozza. Lehet, hogy valóban ez lett volna az észszerű cselekedet, de semmiképp nem a helyes. Ezúttal nem.

– Milyen ruhában legyek? – kérdeztem, azt remélve, hogy ezzel nem árulom el magamat.

– Klasszikus, formális öltözetben.

– Oké, már alig várom – feleltem, aztán letettem a telefont.

Egy perc múlva Marco is végzett a kínzással, és kötést rakott az ülepemre. Óvatosan ülő helyzetbe csúsztam. Nem volt túlságosan élvezetes, de a gondolataim egészen máshol jártak, úgyhogy nem foglalkoztam a fájdalommal.

– Majd szerzünk neked egy olyan puha gyógypárnát – nyugtatgatott Marco, amikor Pritkin lépett oda hozzám. Riadtan láttam, hogy összeszűkültem szemmel méreget.

– De ha nem szellem volt, és nem is démon, akkor micsoda? – kérdeztem gyorsan, hogy megelőzzek minden kellemetlen kérdést. Legnagyobb meglepetésemre a taktika bevált.

– Van egy elméletem, de még bizonyítékra van szükség hozzá.

– Miféle elmélet?

– Emlékszel még, hogyan sikerült elűzni? – kérdezte, miközben megigazgattam magam körül a takarót, és a padlóra helyeztem a talpamat.

– Arra emlékszem, hogy valamit odadobtál nekem.

– Egy fél nuncsaku volt. Össze akartam illeszteni a láncát, de nem jutott rá időm.

– Fél nuncsaku? – húztam fel a szemöldökömet. – Miért pont azt hajítottad felém?

Egy testetlen lényt ugyanis igencsak nehezen tudtam volna fejbe kólintani vele. Pritkin zöld szemével rám nézett, és elég komolynak tűnt ahhoz, hogy elvicceljem a dolgot.

– Mert ez volt az egyetlen tárgy a közelemben, ami tömör vasból készült.